

Justícia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

Quan serà comprès que el patriotisme consisteix, sobre tot, a fer la pàtria digna?
GABRIEL ALOMAR

Redacció i Administració: Viladomat, 108 (Impremta)
Apartat de Correus, 757 - BARCELONA

Contra la vida cara. - Contra la baixa dels jornals

Treballador, tu passes gana; recorda't dels que t'afamen. - Treballador, tu guanyes poc; recorda't dels que t'exploten

Defenseu-vos! - Uniu-vos!

"Què redimonis—això del redimonis és un dir, que ell va usar una paraula més gràfica—, aconseguireu amb la vostra campanya contra la vida cara si ningú en fa cas? Tot això és literatura. Ni vos escolta el poble, ni vos escolten els poders públics; no trencareu el cor dels agaveïlladors ni enfotismareu als expoliats. La gent els plau viure en pau i tranquil·litat i la tranquil·litat i la pau de la gent és restar a caseta quan van bé les coses, que no val la pena a embolicar-se, i restar a caseta, sinó et desahucien, quan van malament, atuits pel dolor i pel desesper".—Així parlà l'amic desencorajtat.

Serà veritat que tota la nostra obra és inútil? Serà veritat que quan no ens miren com a malfactors ens miren com a ximplers la gent? Però, de veritat la necessitem nosaltres a la gent? Molts cops he pensat si seran una realitat aquestes multituds sufrentes, sinó seran també pura literatura, com deia l'amic, una creació d'una imaginació arborada i si el món va bé de la manera que va i tot el demés és ganes de passar l'estona i no aborir-se.

Potser sí que tots aquests dolors humans que nosaltres descrivim amb tant vius colors, que nosaltres blasmem amb tanta arduesa, no tenen realitat més que dintre el nostre cor. Potser sí que la gent està bé menjant poc, dormint malament, anant esparracats pels carreers, treballant com a bèsties i essent tractats com a intra-besúes. Potser sí. Però, cal confessar que la realitat humana, la que és necessària per a que l'home sigui home, i sigui mes noie cada jorn que passa, augmenti en cada nova generació els seus cabdals de sensibilitat i de intel·ligència i conquisti més quantitat d'Univers per al seu esperit, és la nostra concepció paroxística de la vida. Nostra vibració constant com un paraiamps en dies de tempesta, nostres crits guerrers i nostres himnes bèl·lics, són l'únic mitja que l'home té per a ésser una veritat damunt la terra; per a sentir, per a compenar a la Natura com a home, com nou ordenador de les forces naturals, com recreador—veritable creador—, del Cosmos.

Des del pitecantropus fins ara, l'especie humana ha anat avançant per una selecció de consciències. Un fou el primer home, però tingué el brao i la força de donar una estrabada als altres i els feu seguir i ésser homes també. Retem el gènesis: l'home crea a l'home. I nosaltres som aquestes consciència col·lectiva, que no té més realitat que nosaltres. Nosaltres som aquesta multitud de famèlics, i aquestes multituds de pàries. Ells no existeixen mes que per nosaltres i an aquests homes que son intra-nomes, segons nostra concepció, nosaltres els hi donarem l'estrabada i els farem homes també.

Tenen gana i no s'han adonat que poden menjar més, tenen fred i no saben que poden abrigar-se, pateixen de l'injustícia i no tenen cap concepció de ço just. Doncs nosaltres que som la seva consciència, els hi contarem un dia i un altre les seves dissorts i les contarem als seus enemics i nosaltres dictarem la llei nova i escriurem l'història de la nova llei.

La campanya contra la vida cara, contra la baixa de jornals, no té el ressó que havia de tindre; la gent està atuda, emaperuda, dispersa, no té esma de defensar-se i àdhuc abandona als que la defensen. Tenim de marxar també cap a casa nostra i notificar al veïnat que perduda tota esperança ens retirem a la vida privada? Tenim de posar cara d'a-

Himnes tolerats

"Que Paris se enciende que se enciende Paris..."

margats i d'incompresos i dir mal del món i dels homes? Però, és que hem sortit al carrer per a que les multituds ens admirin? Tenim ànima i vanitat de dansarina, nosaltres?

No ens segueixen les multituds? Es que encara no les hem creades. Plantem, plantem idees a tot arreu; plantem-les com a estaques, rígides, immòvils. Inflamem-les tot seguit amb nostre cor arborat; donem-los-hi nostres passions, que es cargolin i reneguin com un rat-penat que el socarri-men, i nostres idees tindran fam i sed de pa i d'aigua material i de pa i d'aigua espiritual. Aquestes multituds que no mengen i s'hi conformen; que les vexen i n'estan contentes, no ens serveixen per a nosaltres, ens prenen per xerraires de placeta bons per a passar l'estona. Creem, creem les nostres multituds, emanació nostra; multituds de deu, de vint, de cent—no masses, per això, que fan nosa—i que governin el món, que donguin les estrebades que fa seguir el remat. Que passin cent voltes per l'escena com els comparses. Davant de l'història elles seran l'afirmació, les altres són negatives; davant del pervindre elles són el positiu, les que senyalen el camí, les que hi posen una fita.

Es menja poc i es guanya poc. Aquesta és la veritat de nostres multituds i per a aquestes multituds—les de les nostres idees—cal seguir la campanya. Endavant.

COT DE REDDIS

Ideari

Nèmesis

En la primitiva concepció de pena com càstig infligit al qui ha mancat a les lleis establertes pels homes, més que no pas un acte informat d'un esperit defensiu i conservador, per restablir el pertorbat equilibri de les normes de vida social plasmades per la consciència de la època, cal veure-hi un tribut a la plebs i a les baixes passions de la plebs, per tal que la col·lectivitat ofesa pugui fruir el gaudi suprem plaer dels déus, de la venjança senae sanció.

La Justícia és així divinitzada com a força còsmica, fatal i necessària: Es Adrasteia, la inevitable. Es Ananké, la necessitat. Es Nèmesis, el doble símbol de la Justícia i de la Venjança. Davant la seva omnipotència no pot subsistir la força de cap llei moral, puix fóra contradictori per definició, que la divinitat podés realitzar cap acte sacríleg, és a dir, que la divinitat podés causar-se una autoofensa. I així, quan la Justícia deessa arriba a la profanació del sagrat misteri de la vida, no hi ha cap sacrilegi.

La subsistència en els nostres dies de la pena de mort, ens posa a nosaltres—els pobres optimistes incarcantables que creiem encara en la indefinida perfectibilitat humana—enfrent d'una angoixant realitat: La permanència dins els replecs més íntims de l'ànima de l'home d'avui, de les més primàries impulsions ancestrals.

Quina dolor amics! Quin encant horrible! Aquest home que acabem de creuar en el passat, el vostre interlocutor de d'aquí una estona, el vostre company de treball, el qui us allarga la mà amicalment, aquest, a qui i l'altre... són encara, davall l'epidèrmica civilitat aparent, el mateix "home de les caverne". Res no hi ha canviat en llur moral.

Per apaivagar la fúria de la

divinitat ofesa, avui com ahir, les fórmules hieràriques són les mateixes. Període neolític o segle XX.è, la litúrgia serva rites iguals: Sobre l'ara sacrificial s'alça el càlzer simbòlic curull de sang humana. La Justícia està satisfeta.

I bé; ara i sempre, els socialistes, aspirant a integrar-nos dins l'única família d'una humanitat superior, hem de proclamar-nos fora de la permanent tradició milenària.

no ens és aliena. Però en són Homes som, cap cosa humana alienes totes les inhumanes coses. I aquests infeliços antropomorfs que conviuen amb nosaltres, no poden pertànyer a la nostra família, no poden ésser germans nostres. Ells s'han posat al marge de la Societat civilitzada; no tenen dret de ciutadania en la nostra Ciutat Ideal. Sentirem per ells una immensa i humana pietat, però no els podrem tenir com a germans.

...Un déu omnipotent i insaciat com l'eternitat, amb una frèble distreu ara el seu tedi, infla la joguina: la vida d'un home. La minça criatura, a punt d'esclafar, es debat inútilment entre els dits totpoderosos, doblegant-se i cargolant-se de dolor. Tot és endebades: La seva magna tortura, les seves convulsions tràgiques, no imaginades en el Jardí dels suplicis, no poden evitar el rictus enutjat de la divinitat impassible.

Vers tu, inconegut company que sofreixes persecució de la Justícia, va la nostra humana germanor.

Dr. SALVIATI

(Amb motiu de l'aparició de l'Album d'En "Shum", inserim ara aquestes ratlles escrites en hores que precediren el moment en què li fou commutada la darrera pena.)

Obrers: Sou pellis per que esteu de genolls. Redreceu-vos.

Per l'obrerisme català

En ocasió de la sensible mort d'En Pablo Iglesias i de la obra per ell realitzada, d'efectes apenes sensibles en l'ambient proletari de Catalunya, hem pogut conèixer certs criteris relatius a les característiques de l'obrerisme català, comparant-les amb les que més influenciades de les seves orientacions i modalitats poden considerar-se, del reste de Espanya i especialment de les forces i organització obrera madrilenya.

Els criteris i apreciacions a què ens referim no han sigut pas exposats—apressurem-nos a fer-ho constar—per cap veu autoritzada del nostre camp; però no seria, creiem, gens difícil que molts obrers i militants, en les lluites i actuacions socials, les suscrivissin plenament.

No obstant, una revisió i imparcial examen de la realitat, vista en sí mateixa i no a través de cap prisma interessat, ens mostren amb tota evidència quanta part d'equivocació i d'injust desconeixement dels fets comporten aquestes apreciacions, qual conclusió desfavorable per l'obrerisme peculiar de la nostra terra està molt lluny d'ésser encertada.

Tenim la seguretat de què, de no sortir decididament al pas d'aquesta afirmació d'inferioritat que s'atribueix als mètodes, idiosincràcia i contingut pràctic de l'obrerisme català, arribaríem a convencèns tots de què a casa nostra no s'ha fet res de bo en el sentit de la dignificació i enal·litament moral i material de la classe obrera, per part de les individualitats i organitzacions que fins ara l'han representada. I en això no podem estar-hi conformes de cap de les maneres. Es més. Afirmem que això només pot dir-ho qui aquestes qüestions les hagi tractat i conegut de bastant lluny i no per pròpia experiència, al menys amb cordial afany comprensiu.

Què els obrers catalans no sentim ja l'apassionat impuls que anima a les multituds que segueixen, obeeixen, magníficament o ploren quan són morts a certs apòstols, més o menys autèntics, no és pas cap defecte que els disminueix o deshonra.

Què les masses obreres a Catalunya hagin realitzat moviments i lluites grandioses i admirables, mostrant heroïsmes apenes concebibles en l'aburgèsat i materialista ambient que ens envolta, senyalant i acusant, amb molta més sensibilitat i percep-

ció que les de les altres regions d'Espanya, els afans de lliberació i de justícia, i fins de simple esperit civil o de resorgiment polític, que les animava, no és pas una prova de que aquí devem considerar-nos per des-sota del nivell conquerit gràcies a molts distints procediments i tàctiques, que moltes vegades han descendit fins a arribar a merèixer la manifesta protecció i estímul dels poders oficials.

Se'ns acusa d'individualistes als obrers catalans! Com si aquest no fos, ben mirat, el més gran elogi que puguin fer-nos, els que no han pogut estimar en el seu valor les nostres mostres de solidaritat i ordenació conscient que tantes voltes s'han manifestat entre nosaltres.

No és pas als obrers de Catalunya que ens poden titllar de baladrers i de ineficaces, jutjant en conjunt les nostres gestes, els que es proposin deixar establerta una apreciació crítica del moviment social desenrotllat fins ara en la nostra terra. Es als nostres enemics aferrissats, cristallitzant i donant esplèndids fruits de ciutadania, si les repressions i implacables mesures de rigor amb la impune conculcació de tots els drets, contra les nostres forces i organitzacions no haguessin també excedit de tot quan hi ha de imaginable.

Són els nostres conciutadans, patrons, els nostres compatriotes capitalistes, els senyors Esteve de la classe burgesa de casa nostra, tant defensors, això sí, del sentiment de catalanitat, els que han corregut a protegir-se de la força armada i dels Poders centrals, tan prompte insinuàvem les nostres reivindicacions. Són ells els que no han deixat fer res sòlid o positiu en el sentit d'un avenç social a Catalunya, rebaixant-se moralment, despullant-se per complet de tot escrúpul ètic, de tot sentiment enlairat polític o ciutadà, per tal d'enfonsar i destruir les articulacions orgàniques incipients del obrerisme català.

Què no s'enyorin, doncs, i menys en la trista ocasió de fer ofrena de respecte a la memòria del que fou cap del partit socialista espanyol, les exterioritats peculiars dels moviments obrers o socialistes d'altres regions. Podrà destacar-se en elles, segurament, un matís diferenciat de aquelles que ens són pròpies; però el què les nostres no arribin a assolir la desitjada eficàcia i el necessari valor constructiu, ho

debem, sobretot, als que s'oposen a sang i a foc a què s'afermi en la consciència de l'obrer català el lligítim afany de renovació social, que avui conmuu a tots els pobles de la terra.

E. GRAU.

Carnet d'un heteròdo

L'ENYORANÇA MES TERRIBLE

Els dos amics, beuen. Tot d'una, deixant la riulla i el beure.—enseriosint-se, diu el més jove, l'ànima i l'esguard destruït-se en un plany illimitat:

—O quina enyorança més encesa i torturadora!

—Enyorança de què?

—Ai que no ho sé!... I m'enyoro, m'enyoro fins al darretir-se més ardent!

—Que em pengin si t'entenc!

El tercer brutal interlocutor que ni mot deia.—Et penjarà!

—Però de què t'enyores, tros de quoniam, que abans deien?

—M'enyoro... és a dir: enyoro una millor pàtria, que un temps reculadíssim em sembla haver viscut...

—No estàs bé del cap!...

—M'enyoro com si fos un àngel, per malaventura meua, caigut del cel a la terra...

—Tanta parauleria per a dir que enyores el cristianisme d'on eixires?

—O, és ben cert que no! Enyoro allò que no he tingut mai i, sobretot, una certa cosa que ignoro—o, potser, enyoro enyorar quelcom, perquè tanta fredor en la vida, ciència i religió; tanta buidor, àdhuc en les gràcils dones, m'és insuportable. Jo amaria un motiu en les coses. I patir

la sepa oxi—Sensu m'enyoro més àcidament a través dels turments.

—Es un insaciabile i inhumà enamorat de tu mateix. Fes-te donar una mirada. Et cal, sibarita.

—Ai!

CONCISAMENT DE LA REALITAT ESTANT

El creditor.—En resum: em vol fer el favor de tornar-me el què és meu?

El debitor.—que no pot.—I això ho diu vostè que segurament ha llegit molt? Havent tant llegit encara em demana el què és seu?—Em vol fer el favor de dir-me què és el seu i què és el meu?

—Jo, només sé que la terra ho dona tot, i no ho cobra, ni ho paga. Vol explicar-me i convenç-me?

BRAND

De París estant

SEGUEIXEN ELS CATAPLASMES

Escrivem el final de la nostra darrera crònica embolcallats en un núvol d'optimisme. Acabava de fer-se públic que els socialistes havien pres l'acord d'acceptar el Poder, ja fos constituïnt amb les seves soles forces un Ministeri, ja amb la cooperació dels altres elements d'esquerra. Quan recordarem que els socialistes compten amb un centenar de diputats, i que tant el Senat com la Cambra ofereixen resistència a l'adopció de mesures radicals en l'ordre econòmic, veiem venir la realització del nostre desig: l'establiment d'un Govern, revestit de gran energia, decidit a trencar obstacles, a donar satisfacció al visible poble francès que té manifestada clarament i repetidament la seva voluntat esquerrana, a treure el diner dels que el tenen...

Malhauradament, la nostra il·lusió s'ha igualit encara aquesta vegada. Diem això per que creiem sincerament que dintre mesos la solució que ara no ha estat viable, serà la sola possible. Per sortir del encallament econòmic, només hi ha solucions heroïques. Nosaltres veiem les tres següents:

1.ª Fer pagar als que tenen diners.

2.ª Pagar els deutes amb colònies.

3.ª No pagar els deutes.

Certament que la menys heroïca és la primera d'aquestes solucions, ja que la segona troba un obstacle insuperable en el patriotisme, tan arrelat a França, que de cap manera consentiria una esmotxadura en el mapa de la pàtria, i de la tercera no cal parlar-ne, donat el romanticisme dels francesos, que s'entossudeixen en voler fer honor a la paraula donada en moments tràgics.

Deixant els calendaris i anant al comentari de l'actualitat, com ja prevèiem, Douner, ben a desgrat seu, va haver de renunciar a formar Ministeri, i llavors fou cridat Herriot, creient-se segura, arreu, una continuació radical-socialista. Però, els socialistes, amb molt encert, havien dit que estaven disposats a governar, el qual volia dir que formarien un ministeri netament socialista o acceptarien la col·laboració dels radicals. I Herriot els hi oferia solament que col·laboressin en un Ministeri radical. Això, i el fet de que el partit radical refusava l'adopció de certes mesures de salut pública que els socialistes creuen indispensables, feu que la combinació no reixís, i Her-

La solidaritat dels obrers, si no volem que sigui una paraula sense sentit hem de demostrar-la a l'hora de les contrarietats, molt més que a les hores que ens són favorables.

Company: no oblidis als que han perdut la llibertat que tu disfrutes.

riot, refusés la Presidència del Consell.

S'ha recorregut a Briand, que, amb no pocs treballs, ha arribat a formar un Ministeri, que tirarà una temporada, posant un nou cataplasma al cos malalt de la França, però sense solucionar el seu mal d'una fàsis seriosa. En la declaració ministerial que en aquests moments s'està enfortint, es repeteixen els tòpics que fa prop de dos anys es venen servint als esquerrans; servei militar d'un any; escola única, assegurances socials... Els ministres de Briand estan ben segurs de que tot això són romansos. Però també es parla de fer funcionar la màquina d'imprimir bitllets, lo qual vol dir que el fracàs seguirà escales avall, i que a França serà cada dia més miraculós anar tirant. Llençant un munt de bitllets nous al mercat, resoldrà la crisi de moment, i fins a un altra.

I quan els actuals governants estaran cansats de fer tamborelles i deixaran el lloc, potser el que ara han tingut temensa, creuran arribada l'hora d'anar seriament a la curació del mal, emprant remeis heroïcs per salvar l'hisenda francesa i barrar el camí als qui somniem en establir també aquí una dictadura. Llavors serà el moment d'actuar els socialistes que, amb l'actitut seriosa, decidida i digna en que s'han col·locat, han conquerit la adhesió de la majoria dels esquerrans.

Nosaltres els hem criticat més d'una vegada per actituds poc clares i poc ortodoxes. Potser quan siguin a l'obra ens decepcionaran. Avui no hem de deixar de dir que hem vist la seva actitud amb una gran simpatia.

RAFAEL RAMIS

TREBALLADORS!

Nosaltres som la vanguardia. Cada un de nosaltres ha de ser propagandista actiu organitzador de la nostra classe, i s'ha de posar en relació amb els companys per augmentar la tasca.

Devem capacitar-nos. Estudiar. En el llibre i en la realitat, en la societat i en el món.

Si volem influir més en els destins de la humanitat no devem perdre un minut

Opinió interessant

Ens plau de reproduir l'editorial que el rotatiu català "La Publicitat" inserí dimecres darrer, comentant amb mesurades paraules i equilibrat esperit la posició absurdament closa en què està situat un sector catòlic de casa nostra. Som els primers de reconèixer la bona fe bàsica que mou el líder visible d'aquest grup, el Sr. Ramon Rucabado—les idees del qual han estat més d'una volta combatudes des d'aquestes planes—i ens satisfà veure com homes de fora del nostre camp coincideixen amb nosaltres en jutjar les funestes conseqüències de les doctrines que sustenta.

Catòlics i Socialistes

"Contrastant amb l'amplitud de pensament i la flexibilitat de tàctica de la dreta catalana—al·ludim la Lliga Regionalista—hi ha ací la tendència d'una minoria d'extrema dreta que adopta sovint les idees i els procediments del més tancat reaccionarisme, i en això coincideixen—ai las!—amb una gran part de la dreta peninsular. N'hi ha prou amb llegir el nostre col·lega "La Veu de Catalunya" per comprovar que el diari de la Lliga representa, en l'aspecte polític i social, una tendència liberal-conservadora. L'altra tendència, la del dretisme accentuat, està avui representada a Catalunya, millor encara que per "El Correo Catalán", redactat en llengua espanyola, per un setmanari redactat en llengua catalana: "Catalunya Social". Amb alguna freqüència podríem oposar a les afirmacions i als comentaris del setmanari citat, les afirmacions i els comentaris del diari regionalista. Cal declarar, tanmateix, que "Catalunya Social" no és feixista ni gaire filo-feixista. Tampoc té un caràcter ministerial, diguem-ho així, i aquest últim detall ens fa dubtar que el senyor Ramon Albó, que ha evolucionat una mica sigui avui, com va ésser durant força temps, un dels principals inspiradors i sostenidors de "Catalunya Social".

Els redactors del dit setmanari són intrinsègament i ferrenyament antisocialistes. Combatent el socialisme des d'un triple

ECOS I COMENTARIS

UNA NOVA INTERNACIONAL

El periodista Santiago Vinar-dell publica un article en "El Dia Gráfico", parlant d'una nova "internacional" que ha nascut precisament a Barcelona.

Es refereix al Congrés Internacional de la Propietat Urbana que s'acaba de celebrar, gràcies a l'intel·ligència internacional del senyor Pich i Pon.

De qualsevol cosa en diuen una "internacional". Abans aquest terme únicament servia per assenyalar la solidaritat dels interessos morals i econòmics dels obrers. Ara qualsevol periodista pot prostituir-lo amb el sol pretext d'adular una per-

sonalitat plena de greix i d'opulència.

En aquest pas, si parlem de la Internacional de la Propietat Urbana, també podem parlar de la Internacional Filatèlica. El dia de demà parlarem de la Internacional dels pescadors de canya.

La qüestió és inflar i sublimitzar les coses més banals i poc-soltes. La qüestió és fer junta i aixecar prestígis com aquell qui aixeca globus de paper.

Preguem als nostres suscripcions per trimestres se serveixin renovar llurs suscripcions.

La correspondència de redacció adreceu-la al Apartat 757

EL JOC DE LA COSSA

El Fut-bol és cada dia una cosa que dona lloc a més escàndols.

La cultura física, cosa que nosaltres defensarem sempre, no té res que veure amb tota aquesta atmosfera espesa de tantes nícieses i personalismes que ofega el bon sentit de l'esport.

El fut-bol és un pretext més per fabricar ídols entre els jugadors i una escola de cobejosos cacies entre els directius de les entitats futbolístiques. Els camps d'esport, com tothom sap, no són llocs on els ciutadans donguin prova ni de la seva cultura ni del seu civisme.

Aquests dies han ocorregut alguns fets que demostren el que diem, i que no val la pena de concretar més.

UN FOLLET INTERESSANT

Tenim a la nostra taula el follet de J. Peiró titulat "Trayectoria de la Confederación Nacional del Trabajo", amb un pròleg de Felip Alalz.

Tant En Peiró com l'Alalz són dos noms prestigiosos entre la organització obrera. El que ells escriuen en aquests moments de transició i de revisió ha d'ésser necessàriament interessant. Ho-

mes allunyats del nostre camp tenen amb nosaltres el mateix desig de portar una mica de llum en el racer caòtic en que han quedat refugiats els restes de la organització obrera barcelonina.

Sigui amb l'adjectiu que es vulgui, el fet de què els obrers abandonin els camins tortuosos i obscurs per pendre el camí de la intel·ligència, és un fet la necessitat del qual han de sentir tots els obrers que tinguin el cap clar.

El passat s'ha de rectificar, perquè el passat són uns quants anys; tota la vida de la Confederació, travessats entre mig dels més grans entusiasmes, de les lluites més cruentes, dels sacrificis més durs, de la passió més encesa, tot reduït a la més espantosa, a la més vergonyosa esterilitat.

La rectificació ha d'ésser profunda, tan profunda com les da-

reres, les més extremes arrels de l'error

El propòsit d'En Peiró i de l'Alalz en escriure la seva obra és, en aquest sentit, un bon propòsit

El projecte de realitzar-lo, les perspectives que assenyalava En Peiró són l'objecte del follet, que necessàriament ha de merèixer de part nostra un comentari més extens que les presents ratlles.

GAZIEL

Gaziel, el co-director de la funerària "Vanguardia", amb tot el seu estil hiperbòlic i musical, s'ha ficat, una vegada més, de peus a la galleda.

Gaziel no troba bé l'homenatge que es projecta tributar a En Rusiñol.

No ho dubteu, l'homenatge serà un èxit.

Els èxits de Gaziel no fallen mai.

DEL NOSTRE ARXIU

COMPANY: Si no vols que la reacció digui que l'esperit de la nostra classe ha mort, dona fe de vida. Ara és l'hora de pensaren els vençuts. Redreça el teu esperit i el de tots els que treballen i sofreixen. Pensa en la lluita de demà.

preta el pensament de la gran majoria dels catòlics de casa nostra."

Per la vida de Justícia Social

La crida que la setmana passada feiem als nostres amics ha trobat un eco en el cor d'uns quants homes generosos.

Comptem, doncs, amb un reforç però si no venen aviat noves aportacions d'aquí dues setmanes haurèrem de suspendre temporalment la publicació d'aquesta fulla.

La pròxima setmana donarem compte d'alguns dels donatius rebuts.

La nostra obra no és l'obra de cap cenacle. És l'obra de tots els treballadors de Catalunya i entre tots la tenim de salvar.

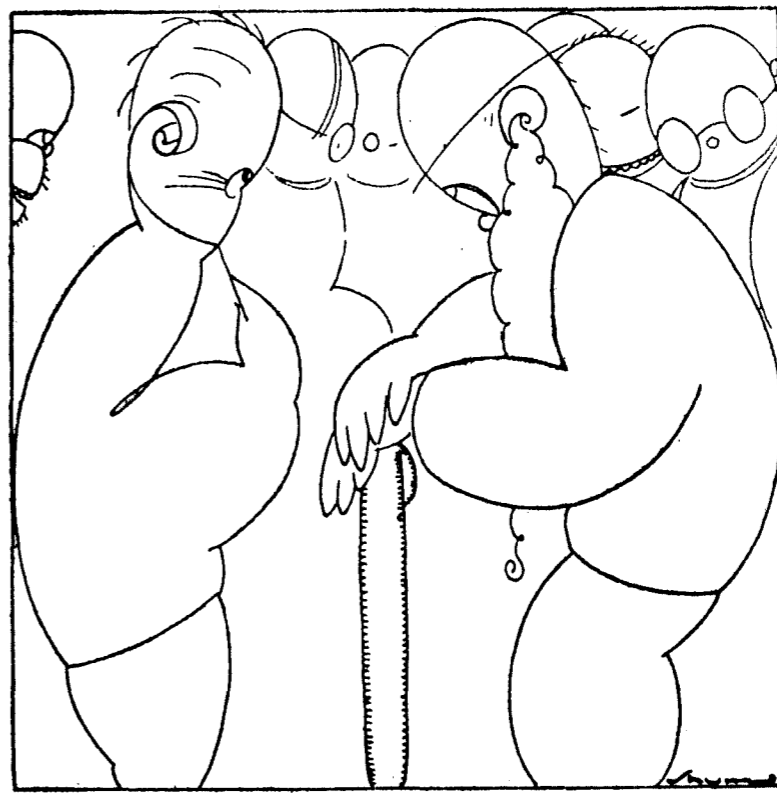
Cooperativa Obrera El Reloj

Organitzada per la Comissió de Cultura d'aquesta entitat, avui dissabte, dia 19, a les deu de nit, el nostre estimat company

En Cristòfor de Doménech

doñarà una conferència sobre el tema

Comentaris al Quixot

punt de mira social, polític i religiós. Les campanyes més interessants i més elevades les fa Ramon Rucabado, fort escriptor encès per una convicció roent, que de vegades enterboleix la seva intel·ligència. Adoptant una Posició ultra-conservadora, el senyor Rucabado és enemic declarat de la vaga obrera, i la vol "extirpar". Arriba a veure en els vils atemptats de sang una conseqüència de la vaga i de la ideologia i la sentimentalitat que la mouen. L'adhesió de la Federació de Dependents de Catalunya a la Internacional Sindical de Amsterdam ha estat objecte d'una insistent campanya per part del senyor Rucabado, fins al punt que aquest fet s'ha convertit per a ell en una torturadora obsessió. Entre les acusacions que ha llençat contra la Internacional d'Amsterdam — la qual sosté avui la tendència moderada de l'obrerisme—hi ha la d'ésser enemiga irreconciliable i perversa de Polònia.

Tot retent homenatge al desinterès i a la bona fe de Ramon Rucabado, hem de fer notar que la seva campanya i la dels seus amics de "Catalunya Social" és inútil en la gran majoria dels casos, i en alguns és del tot contraproduent. Els vermells sindicalistes i el homes del "Komintern" de Moscou podrien subvencionar una tal publicació, que de fet els ajuda en llur obra. Només cal tenir una lleugera noció de l'estat d'esperit actual dels nostres treballadors, per comprendre que les doctrines i l'estil de "Catalunya Social" si produeixen algun efecte, és el de reforçar la tendència contrària. Estem segurs que la lectura assídua de "Catalunya Social" per grups obrers indiferents o poc definits davant la qüestió social tindria per resultat de portar cap al radicalisme obrerista el

90 per cent dels lectors. Voler fer prosèlits entre els treballadors amb una fulla de "Catalunya Social" és propi només d'esperits obcecats, o bé d'humoristes. Quina diferència entre Ramon Rucabado i Don Sturzo! Quina diferència entre el grup de "Catalunya Social" i els partits catòlics d'Itàlia, de Bèlgica, d'Alemanya, de Bohèmia!

Un cop d'ull sobre la política europea ens mostra l'allunyament espiritual en què viuen els nostres catòlics d'extrema dret. No hem vist com "El Correo Catalán" predicava fa poc contra la col·laboració ministerial de socialistes i catòlics? No hem vist com Ramon Rucabado vol establir una incompatibilitat irreductible entre Polònia i el socialisme internacional? Doncs bé: la solució de les recents crisis ministerials a Polònia i a Txecoslovàquia significa el triomf de la tendència oposada a la dels estremistes blancs. Els socialistes i els catòlics txecs (amb un bisbe i tot) han tornat a unir-se dins el Gabinet Svehla, a despit del conflicte entre el Govern de Praga i el Vaticà. I dins el el nou Govern polonès, presidit pel comte Skrzynski, veiem, al costat de ministres catòlics, dos ministres social-demòcrates pertanyents a aquesta Segona Internacional que, segons el senyor Rucabado, és enemiga mortal de la nació polonesa. I ací, a Catalunya mateix, no hem vist actuar en coalicions polítiques, els catòlics al costat dels heterodoxos? No hem vist, en el cas de l'Assemblea de Parlamentaris, a entesa i l'aliança dels homes de la Lliga Regionalista amb els socialistes espanyols? Allò que ens consola davant les tendències antieuropees i massa iberistes de "Catalunya Social", és la certesa que aquest periòdic de propaganda a l'inrevés no inter-

Fulletons de JUSTICIA SOCIAL

H. G. WELLS

Esquema de l'Història Universal

Fragments i resum

Per C. Rofes

(Continuació)

Respecte a la llegenda de l'Atlàntida, no hi ha cap base geogràfica, geològica ni arqueològica que la pugui mantenir. Fora de la època miocènica no es pot dir que les terres cobertes per l'Atlàntic immergessin. Però l'home no es troba sobre la terra fins més tard en el pleistocèn. Doncs no es pot parlar d'una civilització atlàntida desapareguda.

Del capítol XV (es XIV en l'última edició).

POBLES MARINS I POBLES COMERCIANTS

Ja en l'època neolítica l'home emprà troncs d'arbres buits i trossos de fusta per navegar en els rius. A Egipte i a Mesopotàmia construïren barques de vimets que embadurnaven amb bàtum. D'aquesta classe de breçol fou aquell en que es salvà Moisès.

També es recubrien amb pells grosses per impedir l'entrada de l'aigua. Encara avui a la costa d'Irlanda se'n fa us, per l'escassetat de la fusta.

La navegació es feu probablement primer en els rius, i riu avall s'arribaria al mar alguna vegada i així s'atreviria poc a poc l'home a endinsar-se en l'oceà; al principi buscant-hi pesca més tard per transport de mercaderies.

A Egipte en els temps neolítics existien ja barques prou grosses per transportar elefants. I en el Tigris i Eufrates navegaven grosses embarcacions ja 7.000 anys abans de J. C.

La gent que navegava gaudia de relativa llibertat envers els caps de les tribus i reis. I no tant sols s'endinsaven en els mars per fer comerç entre llumpanes terres, sino que arriscaven a pendre el que trobaven per a satisfer llurs necessitats i la pirateria ocupava el lloc més important.

DEL CAPITUL XV

Fobles pescadors i comerciants

El mar Mediterrà requereix els remes per a fer marxar les barques; les embarcacions de vela poden quedar deturades varis dies per la calma. Això ens explica que en els baixos relleus egipcis hi figurin barques amb 20 remers pel Nil i amb 30 remers pel mar Roig.

Un dels pobles mariners més antics del Mediterrà fou de raça morena, que deixà formoses construccions en la illa de Creta i que a més habità Grècia, Assia Menor, Sicília i el S. d'Itàlia, és a dir, totes les terres que més

tard invadiren els helens que són els grecs més coneguts per nosaltres.

L'Edat del bronze és tan antiga a Creta com a Egipte. Hom ha trobat a Egipte vasos que es creia pertanyien a la 1.ª dinastia i que els savis suposen que són de procedència cretense. Entre Creta i l'Egipte existí un actiu comerç. De manera que de l'any 4.000 aproximadament a. de J. C., fins al 1.000, a. de J. C. aquesta civilització cretense irradià sa cultura. El Laberinte de Creta ha estat el monument més magnífic i complex que hagi conegut l'antiguitat. Hi havia canyeries d'aigua, sales de bany i altres confortos que demostren el refinament de la vida. La humanitat no ha superat sos treballs de marfil i de marqueteria. La seva escultura, pintura i gerència eren d'una qualitat incomparable. Els teixits i vestits semblen moderns: les dones portaven cotilles i draps amb volants. L'escriptura dels cretenses no ha pogut ésser encara interpretada. Sembla explicar-se aquest florejament que tenia Creta l'any 2.000 a. de J. C. perquè feia tal volta 3.000 mil anys que sos habitants gaudien de pau, sense haver sofert cap invasió. I és en la pau que les arts principalment es perfeccionen; els homes no tenen altra cosa en què ocupar-se i son enginy millora els articles en què es pot guanyar la vida si els ven i fins crea l'art per l'art.

Prop de l'any 1.400 a. de J. C. Creta fou invadida i Cnosos, el gran palau, saquejat i cremat; el poble cretense ja no es refeu més. Cap allà l'any 1.000 els helens o grecs clàssics, barbres, pastors i marins en aquell temps acabaren de devastar-ho. La llegenda de Teseo suggereix que una expedició penetrà en el Laberinte i matà el Minotaur. El nom de Minos sembla que s'aplicava a tots els reis de Creta com el de Faraon a tots els d'Egipte.

Respecte a Troia situada en l'Assia Menor, la Iliada indica que els grecs varen destruir Troia perquè els troians els havien robat algunes dones i encara que alguns escriptors moderns pensen que el propòsit dels grecs fou el d'obrir-se noves vies comercials, no és probable que un poble barbre i molt poc espert en el comerç pensés en buscar estacions intermitges. Per altra part sembla certa la costum dels cretencs d'apoderar-se de joves i verges. La llegenda del Minotaur o monstre que devorava moltes verges i joventes n'és un exemple. Un altre poble navegant, amb anterioritat als grecs, foren els fenicis, semites que habitaven la costa de l'Assia banyada pel Mediterrà al nord de la Palestina. Allí fundaren Tiro i Sidon. Comerciant per totes les ciutats mediterrànies i en fundaren moltes a Ibèria i al N. d'Àfrica; entre aquestes darreres florí Cartago. Cartago s'alliberà dels a-

tacs dels assiris i babilonis i d'aquella manera prosperà llur indústria de teixits que eren venuts per tot arreu, fins en l'interior de l'Àfrica. Cartago arribà a comptar tal volta un milió de habitants, i fou la primera ciutat marítima del món a sa època. Ses naus creuaren l'Atlàntic i arribaren al N. de França i Anglaterra.

Cap a l'any 250 a. de J. C. un tal Hanno, feu un dels viatges més cèlebres de la Història, segons resa la traducció grega del periple de Hanno conservada. Aquest Hanno, amb 60 grosses embarcacions es dirigí de l'estret de Gibraltar cap al S. contornejant l'Àfrica; fins a Libèria i fundà una estació comercial cartaginesa a Rio de Oro.

La constitució de grans ciutats comercials fou el tret més característic del poble semita. La seva aptitud pel comerç sobressort encara en els nostres dies. I no foren en l'antiguitat tan sols els fenicis els grans comerciants sino que també, altres semites, els aramens, feren el comerç en gran escala, per l'interior. Llur centre era Damasc i d'allí surtiren les caravanes que anaven cap a les terres mig desertes de l'Àrabia i Pèrsia, ells crearen les grans rutes a través dels deserts.

La necessitat de l'intercanvi els feu descobrir i emprar l'escriptura alfabètica i desenrotllar la ciència numèrica; la nostra aritmètica i àlgebra són essencialment ciències semítiques. No res menys aquest poble ha estat fins ara calculista en la moral. Era una màxima moral hebrea que passà a la Bíblia sagrada: "Amb la mateixa mesura amb què amidareu, serèu amidats." Els altres pobles s'havien imaginat Déu meravellós i llunàtic però els semítics foren els primers en considerar-lo com un just distribuïdor, que guarda les promeses i que no deixa de pagar al més petit creditor i que demana compte de cada acte semites, els aramens, feren el comerç en gran escala, per l'interior. Llur centre era Damasc i d'allí surtiren les caravanes que anaven cap a les terres mig desertes de l'Àrabia i Pèrsia, ells crearen les grans rutes a través dels deserts.

COMPANY: Si vols ésser digne dels teus ideals, has de considerar com a propis els sofriments i les privacions dels homes que els defensen. Recordat dels empresonats.

Llegiu les Edicions de "Justicia Social"

"COMPANY,"

per Màxim Gorki

PREU: 10 cèntims

"Aquest diantre de sobrats,"

per H.-G. Wells

PREU: 30 cèntims

"ACCIÓ COOPERATISTA"

Portaveu de la Federació de Cooperatives de Catalunya

Articles doctrinals sobre cooperació: El moviment cooperatiu a Catalunya i a Espanya; Problemes socials relacionats amb la cooperació.

APARRIX CADA QUINZENA

Suscripció anual: 4 ptes.

Redacció i Administració:

Avià, 11 bis. - CITA

S'ha posat a la venda

l'interessant fullet d'en

Gabriel Alomar

títol

La pena de muerte

traduït al castellà. Conté 24 pàgines amb coberta artísticament impresa a dues tintes i retrat del seu autor. — Es ven a 20 cèntims cada exemplar. S'ha fet un curt tiratge d'una edició de luxe a 40 cèntims.

Les comandes s'han de fer a:

Editorial VERTICE, Viladomat 108, Barcelona.

Què fas pel millorament de la nostra societat? Com contribueixes al manteniment de la premsa socialista i obrerista?

Els nostres lectors no han d'oblidar que aquest número de JUSTICIA SOCIAL ha estat revisat per la censura governativa

Obrers del camp!
Llegiu i propagueu

"LA TERRA"

SETMANARI POPULAR
PORTAVEU DE LA «UNIO DE RASABARES DE CATALUNYA»

Es publica cada dissabte. 15 Cts.

Redacció i Administració: Carders, 12, 1.

BARCELONA

En Modest Palahi

demés de cuidar de la venda i subscripció de JUSTICIA SOCIAL, admet subscripcions i anuncis a «Bella Terra», «La Novella Estrangeria», «Lluita», «L'Esport Català», «La Terra», «Acció Cooperativista» i «Guia Catalana de Ferricarrils».

Travesia del Carme, 8, 1.
GIRONA

Treballador!

Signes digne de la teva condició humana!

Com a home, t'has de sentir ciutadà i laborar amb el socialisme per l'adveniment d'una societat millor.

Com a productor, t'has d'aplegar dins les organitzacions obreres, i treballar pel millorament immediat dels teus germans.

Les lletres i les dèries

"Articles inèdits"

Per A. ESCLASANS

Heu'ací, recullits en volúm, vint-i-cinc articles, inèdits de l'autor del "Sistema", conegut fins ara, només, pels seus articles dispersos. Llibre d'atac i de defensa, de joia i de dolor, d'introspecció i d'autocrítica, de joventut i d'egolatria, de llampegadissa i de tronadissa, de "Sturm und Drang". Llibre, però, d'un nervi retòric trepidant molt llatí i d'un contorn poètic lluminós mol grec. Son vint-i-cinc sons d'un mateix instrument, vint-i-cinc facetes de sensibilitat i d'intel·ligència, vint-i-cin matisos policromats i polifènics de la raó literaria d'aquest líric en formació que és l'Escasans. Ingenuïtat i ironia, vehemència i discreció, agressivitat i delicadesa, violència i comprensió. Llibre de forma popular i de fons acadèmic. Es l'obra d'un poeta en prosa que dóna voltes cercant la posició cordial i cerebral més adequada per convertir-se en un poeta en vers. Son vint-i-cinc temes d'especulació mental i de subjectivisme a ultrança. Llibre ardent i apassionat, contradictori i recitilini. Un revulsiu i un reconstituïent. Un tros de carn viva que fa claror. Un cor i un cervell que es barallen i que a estones fan lespaus. En aquests "Articles inèdits" hi ha tot l'Escasans d'ara.

Notes marginals

—L'homenatge a Santiago Rusiñol ja ha començat. Ha començat amb tota esplendidesa. Res d'encarcaraments i cursileries. No; es tracta d'un homenatge simpàtic i popular, l'únic homenatge que s'escau a Santiago Rusiñol.

Articles d'elogi als periòdics, han estat la primera manifestació. Tots els diaris, setmanaris i mensuals de Catalunya — tots els que tenen cara i ulls, s'entén — li han dedicat el seu. Això sol ja és el més bell homenatge que es pugui fer. Per cert, En "Gaziel", aquell home de "La Vanguardia" que escriu amb fel i no pas amb tinta, ho ha aprofitat per a engegar alguns dels seus exabruptes fastigosos.

Al Teatre Romea li dedicaren tota la setmana passada, dita "setmana Rusiñol"; tota una setmana durant la qual només s'han fet obres seves. Res podia honorar tant com això a un home de teatre.

Els seus amics de l'Ateneu i del Cercle Artístic li donaren un alegre Sopar. Es diu si al Liceu es representaran l'excellent L'allegria que passa i La nit de l'amor, obres líriques. I, així, tot Catalunya li dedica el seu homenatge, un homenatge sincer, al qual s'ha adherit tot el poble.

Manca saber ben bé què cosa serà la festa final, la d'artistes. Es parla, com vàrem dir la setmana passada, d'un àpat i un miting a Sitges; no està ben determinat, però.

—I l'Argentina, per mitjà del seu gran actor don Enric de Rosas — el qual li representarà una obra al Teatre Goya —, s'hi ha adherit. Com era d'esperar, també s'hi han adherit les catalanes València i Mallorca.

JUSTICIA SOCIAL, compenetrada amb l'homenatge, tindrà al corrent als seus lectors.

—L'interessant i apassionador escriptor espanyol Angel Samblancat vol dedicar-se a la literatura catalana, a la qual cosa dedica els seus esforços. Té escrit ja el drama català La mala filla i està carregat dels editorials d'un importantíssim Setmanari català de Barcelona. Angel Samblancat haurà de fer ben pocs esforços més, per aconseguir ésser un bon escriptor català; el que fins ara porta escrit en la nostra llengua és d'un correcte català.

Felicitem sincerament a l'escriptor de llengua espanyola, des d'ara també escriptor català. I desitgem, alhora que prenguessin exemple d'ells aquests escriptors catalans i valencians que s'han oblidat de la seva llengua per a dedicar-se a la literatura castellana (Cenobia Camprobi de Jiménez, Carlos Arniches, Gabriel Miró, Mariano de Benlliure, Carlos Esplà, Eduardo Marquina, etc.).

—La "Biblioteca Literària" ha publicat en dos volums de traducció catalana de Josep Carner de la primera part de la popular obra de Daniel Defoé Robinson Crusoe.

—Al Teatre Victòria s'ha estrenat el melodrama en 12 quadros (que ha estat posat a l'escena en 3 actes) Les pobres dones!. En parlarem, poc o molt, en el número vinent.

—Joan Pinós, l'autor de les obretes Sonatina de la vida i Mosèn Francesc per allà el mes de gener publicarà la seva primera novella grah (que ho podem considerar com el seu primer llibre) Maria Clara.

—A Manresa anuncien l'aparició de "Ciutat" ideari d'art i cultura. Sortirà mensualment, comptant amb la col·laboració de prestigioses signatures.

—Ha sortit un "Almanac de Catalunya" per a l'any vinent. Té un bon contingut (articles de firmes solvents catalanes). Llamenta que s'hi observin alguns errors en la redacció dels originals anònims, degut segurament a la falta de documentació. Aquest detall i la presentació deficientíssima indiquen que ha estat fet amb precipitació i cercant un benefici material més que res més.

—El Teatre Còmic anuncia per a ben aviat l'estrena d'una nova revista, de la qual ens han assegurat persones que la coneixen que serà molt superior en tots sentits a l'excellent "Kiss-me" que actualment s'està representant des de fa prop d'un any. En aquesta nova revista hi hauran quadros d'eminentes homes de teatre de Catalunya.

Als subscriptors forans:

Advertim a tots els nostres subscriptors que si eu vèncer llur subscripció no la renoven oportunament trametent el seu import al Dr. C. Rofes. — Ciana els serà cobrada tota una anyada per mitjà de gir, carregant-los, demés, les despeses.

EDICIONS DIANA

BARCELONA
PETRITXOL, 5

VOLUMS PUBLICATS

Josep Pla.—COSSES VISTES.... 4 ptes.

Manuel Brunet.—EL MARAVELLÓS DESEMBARC DELS GRECS A EMPÚRIES..... 3 ptes.

Isidre Santamaría.—MA VIDA EN DOINA..... 4 ptes.

A PU T DE SORIR

Jósep Pla. — RÚSSIA: UNA ENQUESTA PERIÒDICA. 3 ptes.

Cristòfor de Domènec, conferenciant

L'activitat del company Cristòfor de Domènec com a conferenciant augmenta cada dia. Al seu prestigi de literat i publicista, s'hi ha unit el de conferenciant. Cristòfor de Domènec és sollicitat cada dos per tres per a que dongui conferències.

Avui, dia 19, donarà a la Cooperativa "El Reloj" una conferència sobre "El Quixot" que donarà mesos enrera a l'Ateneu Popular d'Estudis Socials. Aquesta conferència ha estat demanada per la Junta de la cooperativa.

El dia 9 de gener del proper any en donarà una altra al mateix lloc sobre "De la fundació d'una biblioteca". El mateix mes en donarà dues altres a Badalona, on tant d'èxit han obtingut les dues que ja hi ha donat.

Durant el vinent any donarà 15 lliçons de filosofia al "Amics de la Cultura" de Sabadell.

I finalment, gairebé podem assegurar que ben aviat disertarà a la tribuna de l'Ateneu Barcelonès ampliant el tema "Un pessimista català a Itàlia", del qual ja havia parlat a Reus i a Sabadell.

LA VEU DELS BARBERS

PREPAREM-NOS

En un article nostre de dies passats prometèrem dir quelcom més referent al nostre ram de barbers, però el company Jak ha estat ferit per la impaciència i ens ha provocat novament amb esperit de lluita. Les nostres raons altrament exposades queden però com a motius evidentsment fatals si volem declarar-nos un cop més pessimistes. Però també diguérem que no era convenient abandonar-nos amb un arronçament d'espalltes inconscient a tot ço que ens ungleja la dignitat d'obrers. I en això precisament podem arribar a un acord si el company Jak té en compte que tot altre camí fora malgastar temps i energies. una confiança il·limitada en una

Haveu dit, doncs, que teniu suposada minoria selecta la qual podria capacitar-se socialment per a foragitar l'inconsciència de la massa i amb això heu endevinat justament les meves intencions.

I ara prou retòrica cal que les belles idees vagin precedides dels fets. La Unió Socialista de Catalunya fa més d'un any que fundà l'Ateneu d'Estudis Socials Sabem que tingué uns principis molt prometedors i d'allavors engà no n'hem sabut res més, car d'altres afers ens impediren el poder anar-hi tal com era el nostre desig. Però si la tasca tan ben començada aleshores encara fa la seva via volem proposar al company Jac d'intentar de veure si realment la suposada minoria existeix i si entre tots dos po-

dem donar-li vida dins l'ideari d'aquell grup escollit on hi vesca generositat i sacrifici.

Des d'ara, doncs, faig una crida a tots els obrers barbers que els interessi, i al company Jak en particular, per tal de reunir-nos i fer coneixença a fi de portar endavant la nostra preparació social, la qual en futurs esdeveniments podrà enaltir-nos i fer-nos superiors com a homes i com a obrers. Companys barbers que sentiu la fiblada del nostre devallament vergonyós i simpatitzeu amb la nostra idea, trameteu la vostra adhesió per lletra a l'apartat 757 de JUSTICIA SOCIAL, indicant nom, i adreça, a fi que sabem els que som i es pugui circular una convocatòria per un canvi d'impressions i, eventualment, per posar-nos tot seguit a la tasca.

PELAI QUER

Balanc de la política nacional dels soviets

(Acabament)

En el curs d'aquestes vuit anyades, hi ha hagut una guerra no interrompuda entre els Estats imperialistes i les nacions oprimides. El canó no ha cessat de tronar ni a l'Àfrica ni a l'Àsia. Al contrari, durant aquest temps no hi ha hagut a l'U. R. S. un sol cas de conflagració entre dues nacionalitats diferents, ni per oprimir, ni per defensar-se d'una opressió. Hem romput del tot amb l'antiga política imperialista tsarista. Hem creat la fraternitat entre els pobles que habiten l'antig imperi dels tsars. Hem constituït l'U. R. S. S. sobre la base de l'entesa entre els diferents pobles, cadascun fruint la plenitud de llurs drets. Hem creat les condicions econòmiques necessàries per el desenvolupament cultural de tots els pobles de l'U. R. S. S. Hem posat especial atenció a les condicions d'existència dels pobles que degeneraven sota el règim tsarista. Hem estat els primers a reconèixer sense reserves el dret de Finlàndia, Estònia, Letònia i Polònia a la lliure determinació.

Hem estat els primers de posar amb tota amplitud la qüestió dels pobles oprimides de tot el món. Per la nostra política nacional, hem devingut, després de vuit anys de govern soviètic, el far vers el qual es congrien els esguards de les colònies esclaves; hem devingut el símbol de llurs esperances. Hem creat una nova política nacional basada en el principi de classe, en la solidaritat dels interessos dels treballadors de tots els països del món.

Per a ajudar a "Justicia Social"

J. P., 1 pta.; J. Ll. P., 1; D. D., 1; J. R. S., 2; R. R. C., 6; F. D., 2; J. A., 5; M. V. 10.

Total, 28 ptes.

L'obrer que no treballa per la seva emancipació ajuda a fer esclaus als seus propis fills.

Ja ha sortit

El Quadern de «Shum»
DIBUIXOS I CARICATURES
1925

De venda a la Llibreria Italiana, Petritxol, 5, Barcelona.

Justicia Social

SETMANARI SOCIALISTA

2.ª època

CIÈNCIES - LITERATURA - ARTS

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Viladomat, 108 (impremta). - BARCELONA

JUSTICIA SOCIAL és l'únic periòdic socialista que es publica a Catalunya. Teniu el deure d'ajudar-lo.

SUSCRIVIU-VOS-HI

personalment a la redacció, o bé trametent l'import de l'abonament a l'administrador, amb segells de correu, gir postal, etc.

PREUS D'ABONAMENT:

Catalunya i Províncies:
Trimestre, 2'50 ptes. - Mig any, 4'50 ptes.
Un any, 8 ptes.

Estranger:

Mig any, 5'75 ptes.
Un any, 10'50 ptes.

Tota la correspondència de Redacció adreceu-la a l'Apartat de Correus 757.

Company: Si sentiu les inquietuds que dignifiquen la condició humana dels oprimits, propagueu JUSTICIA SOCIAL periòdic socialista català.

Imp. Isidre Duch. - Vilad.